

der er forbunden med en Realitetsprocedure ved Landsretten, ligesom det paa den anden Side vilde staa i enhver Kreditors Magt ved at indlede sin Forfølgning med en Arrestforretning at drage sin Skyldner fra Underretten til Landsretten i en Sag, hvori det netop paa Grund af Arresten vilde have særlig Betydning for denne saa hurtig som muligt at opnaa en Afgørelse. Mere konsekvent vilde det maaske være at henlægge Hovedsagen til den almindelige Ret i første Instans og Arrestsagen til den Fogden overordnede Ret; men U hensigtsmæssigheden af en saadan Deling er indlysende*).

Det maa herefter vistnok erkendes, at afgørende Grunde tale for at gaa den i Udkastet anviste Vej. Vel fyldestgør denne ikke den almindelige Teori om det formelle Hensyn, som følger af sideordnede Retters Ligeberettigelse, men den stemmer med Parternes Tarv, idet den, uden at gøre Rekvirentens Forfølgningspligt for byrdefuld, giver Rekvirentens en let og hurtig Adgang til at angribe Arresten, og samtidig lukker den Døren for Sammenstød og Forvirring i Processen. Lige over for disse Fortrin fortjener det oftnævnte formelle Hensyn næppe at komme i Betragtning; ti de Ulemper, dets Til sidesættelse medfører, ere i Virkeligheden meget smaa, navnlig efter det ny Processystem. Hvor den Fordring, for hvilken der er gjort Arrest, overstiger 400 Kr., bortfalder den formelle Uregelmæssighed saa at sige ganske efter det ny System; ti under denne Forudsætning gaar Justifikationssagen ifølge den almindelige Regel for Retternes Kompetence til Landsretten. Hvad dernæst angaar de Tilfælde, hvor Arresten er gjort for mindre Fordringer og som Følge heraf bliver at forfølge ved Underretten, vil det ganske vist hyppig stille sig saaledes, at Underretsdommeren er den samme Mand, der som Foged har foretaget Arrestforretningen; men efter den Opfattelse af Fogdens Ansvar for Arresten, der er gjort gældende i Udkastet, vil der i Alminde-

lighed ikke være noget til Hinder for, at den Dommer, der som Foged har foretaget Arresten, selv paakender Forfølgningssagen. Ordentligvis vil det kun i saadanne Tilfælde, hvor han som Foged har udtalt en aldeles bestemt og endelig Mening om Spørgsmaal, der paa ny komme frem under Forfølgningssagen, blive nødvendigt for ham at vige sit Sæde, og da Tvisten i Reglen drejer sig om det faktiske, vil den nævnte Forudsætning sjælden være til Stede.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal endnu ved de enkelte Paragrafer fremhæves følgende:

Hovedreglen om Arrestrekvirentens Forpligtelse til at forfølge Arresten gives i § 481. Herefter skal Rekvirenten, hvis der ikke forud var anlagt Retssag i Anledning af den Fordring, for hvilken Arrest er gjort, inden en Uge efter Arresten anlægge saadan Sag, under hvilken han tillige skal nedlægge særskilt Paastand paa, at Arresten maa blive stadfæstet ved Dom. Paastanden i selve Hovedsagen vil selvfølgelig i Reglen gaa ud paa at faa eksigibel Dom for Rekvirentens Krav. Herfra maa der dog indtræde en Undtagelse i det i § 459 optagne særlige Tilfælde, hvor Arrest gøres for en endnu ikke forfalden Fordring. Er Forfaldstiden her ikke indtraadt i den mellem Arrestens Foretagelse og Sagens Anlæg forløbne Tid, vil Fordringshaveren være henvist til i Stedet for Namsdom at søge Dom til Anerkendelse af sin Fordring.

I Paragrafens to sidste Stykker gives der Regler for det hidtil ulovbestemte Tilfælde, at der allerede forinden Arrestens Foretagelse er anlagt Retssag i Anledning af Fordringen. I saa Fald bliver der naturligvis kun Spørgsmaal om en Forpligtelse for Rekvirenten til at anlægge Arrestsag. Hvis Hovedsagen endnu ikke er paakendt, skal Arrestsagen anlægges ved den samme Ret, som behandler hin Sag; det tilkommer da Retten at bestemme, hvor vidt Arrestsagen skal sættes i Forbindelse med Hovedsagen, saavel som hvor vidt den ene af disse Sager skal udsættes, indtil den anden er paakendt. Er Hovedsagen afgjort ved Dom i første Instans, anlægges Arrestsagen ved den Ret, af hvilken Hovedsagen har været paakendt, og det er da forbeholdt denne Ret i Tilfælde af Hovedsagens Paaanke at udsætte Arrestsagens Forhandling i det hele eller for en Del. Hvilke Hensyn der vil være at tage ved Udøvelsen af den Retten tillagte Myndighed til at samle eller skille Hovedsag og Arrestsag

*) Efter Civilprocesloven for det tyske Rige er Forholdet ordnet saaledes, at der kun paa-hvilker Arrestrekvirenten en Forpligtelse til inden en vis Frist at anlægge Sag i Anledning af den Fordring, for hvilken Arresten er gjort, medens det i øvrigt er overladt Rekvirentens selv for den Ret, som har besluttet Arresten, at fremkalde en kontradiktorisk Forhandling om Forretningens Lovlighed, saa vidt denne kan bedømmes uden at foregribe Hovedsagens Afgørelse.